ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 Φεβρουαρίου 1895 Ἀριθ. 385

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀπόκρεω ἀνὰ τὰς αἰθούσας.— Ὁ χορὸς τῶν ἑξήκοντα. —Περὶ δημοσίων ἀγώνων καὶ ἰδίᾳ περὶ Ὀλυμπιακῶν (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη). — Γενεύη (ὑπὸ δος Μαριάνθης Βάλληνδα).—Ὑπὸ τὴν ἀκακίαν (ὑπὸ δος Ἑλένης Βλάχου). — Ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ἡ εὐεργετικὴ παράστασις τοῦ Παρθεναγωγείου Μαρίας Βελῆ.—Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς.—Τὰ βλέφαρα καὶ αἱ βλεφαρίδες.—Ἡ παράστασις τοῦ Προτύπου Παρθεναγωγείου.—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία —Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΑΠΟΚΡΕΩ ΑΝΑ ΤΑΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ

Γ'.

Εἰς τὰς αἰθούσας, ἀνὰ τὸν κόσμον αὐτὸν τῶν εὐκόλων ἀπολαύσεων καὶ τῆς χαρᾶς ἡ Ἀπόκρεω σημαίνει πάντοτε εὐηχότερον τὸν κώδωνα τῆς διασκεδάσεως, τῆς μεθυστικῆς, τῆς τρελλῆς, τῆς γοητευτικῆς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ ἀναψυχῆς.

Ἐδῶ τὸ πλαίσιον εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀντάξιον τῆς εἰκόνος. Διότι ἡ χαρά, ἡ διασκέδασις, ἵνα εἶναι πλήρης, ἀπαιτεῖ τὴν συνοδείαν τῆς εὐμαρείας, τοῦ πλούτου, καὶ τῆς ἀμεριμνησίας. Δὲν εἶναι μόνον ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορός, οἱ καλοὶ χορευταὶ καὶ αἱ ὡραῖαι χορεύτριαι αἱ ζωογονοῦσαι μίαν συναναστροφὴν καὶ καθιστῶσαι αὐτὴν ἀληθὲς κέντρον ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεως. Ἀπαιτεῖται καὶ αἱ αἴθουσαι νὰ εἶναι ὡραῖαι καὶ καλλιτεχνικῶς διεσκευασμέναι, καὶ ὁ φωτισμὸς ἄπλετος καὶ τὰ ἄνθη ἄφθονα καὶ ἡ ὑπηρεσία τελεία καὶ τὸ κυλικεῖον πλούσιον καὶ οἱ οἰκοδεσπόται εὔθυμοι, εὐτυχεῖς καὶ ηὐχαριστημένοι.

Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς εἰκόνος τῆς Ἀπόκρεω πλαίσιον μόνον ὁ πλοῦτος καὶ ἡ καλὴ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀμεριμνησία δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ. Ποία αἴφνης εὐχαρίστησις δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ διασκεδάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔνδυμα τῆς οἰκοδεσποίνης παράδοξον προξενεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πενιχρὰν καὶ ἀκαλαίσθητον τοῦ οἴκου ἐπίπλωσιν, ἢ πρὸς τὰ εἰς μετρημένας δόσεις καὶ ἀμφιβόλου ποιότητος ἀναψυκτικὰ ἢ πρὸς τὸ σύνορρυ καὶ κατηφὲς πρόσωπον τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις ὑπολογίζει κατὰ νοῦν τὰς δαπάνας τῆς ἑσπέρας, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ ψευδομειδιᾷ πρὸς τοὺς κεκλημένους του; Καὶ αὐτοὶ οἱ κεκλημένοι οἱ ἀναπνέοντες, οὕτως εἰπεῖν, τὸν στενόχωρον αὐτὸν ἀέρα τῆς τεχνητῆς, τῆς ἐπιτηδευμένης χαρᾶς πῶς νὰ μὴ στενοχωροῦνται, νὰ μὴ ἀνιῶσι καὶ νὰ μὴ ζητοῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὅσον ἠμποροῦν ταχύτερα; Ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ἑσπερίδα αὐτὴν νὰ ὑπεβλήθησαν εἰς θυσίας, νὰ ἐκακόφαγαν ἴσως ἐπί τινας ἡμέρας, ἢ νὰ μὴ ἐπλήρωσαν τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ δίδακτρα τῶν παιδιῶν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ κυρία ἢ ἡ δεσποινὶς φόρεμα χοροῦ, πόση μεταμέλεια καὶ στενοχωρία καὶ ἀπογοήτευσις διὰ τὴν διαψευσθεῖσαν ἐλπίδα τῆς διασκεδάσεως, τῆς ἀναψυχῆς, τῆς ἀπαραιτήτου αὐτῆς διὰ πάντα ἄνθρωπον τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ἀνακουφίσεως.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἀπόκρεω δύο τάξεις μόνον ἀνθρώπων διασκεδάζει. Τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουν ὅπως τύχῃ καὶ τοὺς πλουσίους, τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὡραίων αἰθουθῶν, οἱ ὁποῖοι διασκεδάζουν, ὅπως θέλουν. Εἰς τὰς πολυτελεῖς λοιπὸν καὶ ἀνθοστολισμένας καὶ μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας ἡ Ἀπόκρεω ἐγκαθιδρύεται ἐν ὅλῃ τῇ τρελλῇ ἐπισημότητί της. Ἐκεῖ σκορπίζει ἄφθονα τὰ δῶρά της, ἐκεῖ πλέκει ἀσυνειδήτως ὡραίας ἐρωτοφωλεάς, ἐκεῖ δίδει εὐκαιρίαν εἰς τρυφερὰ εἰδύλλια, ἐκεῖ κάμνει νὰ πάλλῃ τὸ πρῶτον δειλὴ παρθενικὴ καρδία, ἐκεῖ ἀνταλλάσσονται ὅρκοι, ἐκεῖ πλέκονται στέφανοι γάμων, ἐκεῖ τέλος ἡ νεότης, καὶ τὸ κάλλος, ὁ ἔρως, καὶ ὁ πλοῦτος διεξάγουν τοὺς ἐπισημοτέρους ἀγῶνάς των καὶ κατάγουν τὰς μεγαλητέρας νίκας των.

Εἰς ὅλην δ' αὐτὴν τὴν μέθην τῶν αἰσθήσεων καὶ τὴν παραζάλην τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἔκτροπον τῆς καρδίας κίνησιν, ἡ μεταμφιεσμοὶ προσδίδουν ἄγνωῶ τί γόητρον, ὁποίαν ἀσυνήθη καὶ ἀπολαυστικὴν ἡδονήν. Ἀλλ' οἱ μεταμφιεσμοὶ τῶν αἰθουσῶν, εἶναι πολὺ διάφοροι, φέρουσιν ἐντελῶς ἄλλον χαρακτῆρα τῶν συνήθων μεταμφιεσμῶν τοῦ λαοῦ. Ὁ καλὸς κόσμος μεταμφιέ-

ζεται ὅπως καὶ ζῇ. Λαμβάνει τοὺς τύπους, τὰς πρὸς ἀναπαράστασιν εἰκόνας ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἢ τὸ παρὸν παντὸς ξένου λαοῦ καὶ πρὸ πάντων τοῦ Γαλλικοῦ, οὐδέποτε ὅμως ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου οὐδέποτε ἐκ τῆς πλουσίας εἰς φαντασμαγορικὰς εἰκόνας καὶ μορφὰς πινακοθήκης τοῦ μεγάλου παρελθόντος τοῦ τόπου μας. Συχνότατα μάλιστα δὲν ἐλλείπει ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις τῶν αἰθουσῶν μας ἡ ἀναπαράστασις τετραπόδων καὶ ἰδίᾳ αἱ διὰ τεραστίων κεφαλῶν ἀντιπροσωπεῖαι τοῦ ὑπομονητικωτάτου ἐξ αὐτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἀπαισίως διαθέτει τοὺς θεατάς, καὶ οἰκτρῶς καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν τῆς κομψῆς καὶ καλλιτέχνου ὁμηγύρεως.

Καὶ ἐνδεχόμενον μὲν νὰ ὑπάρχῃ δικαιολογητική τις αἰτία τῆς τοιαύτης προστύχου καὶ ἀλόγου μεταμφιέσεως, ἐνδεχόμενον οἱ οὕτω μεταμφιεζόμενοι νὰ ἔχουν τὴν εἰλικρίνειαν νὰ ἀναγνωρίζουν ὅτι μεταξὺ τῶν θαμώνων τοῦ μεγάλου κόσμου ὑπάρχουν πολὺ συγγενεῖς τοῦ ἀναπαριστωμένου τετραπόδου, ἀλλ' ὅπως δήποτε αὐτὸ ὡς πολὺ γνωστὸν καὶ πολὺ ἀνιαρὸν πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ λησμονηθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, καθ' ἃς ὁ κόσμος τόσον εἶναι διατεθειμένος νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἄδολον τὴν χαράν.

Εἰς τὴν ἄτοπον αὐτὴν μεταμφίεσιν, τὴν ὁποίαν εὐτυχῶς μόνον κύριοι ὀρέγονται, πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ τῶν domino τὴν ὁποίαν αἱ κυρίαι μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ περιβάλλονται. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τί προσθέτει, ἢ τί σημαίνει, ἢ τί θέλει νὰ εἴπῃ ἓν domino ; Κρύπτει ὅλην τὴν χάριν τοῦ σώματος, καταστρέφει πᾶσαν ἁρμονίαν τῶν κινήσεων· ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐλευθερίαν, χωρὶς τίποτε νὰ λέγῃ, τίποτε νὰ ἐννοῇ.

Καὶ δὲν δύναται βεβαίως νὰ προταχθῇ ἐδῶ ἡ δικαιολόγησις τῆς οἰκονομίας, διότι ἓν domino πλούσιον στοιχίζει πολλάκις ἑκατοντάδας ὅλας δραχμῶν, ἐνῷ ἓν οἱονδήποτε ἄλλο κομψὸν ἔνδυμα μεταμφιεσμοῦ δύναται νὰ κατασκευασθῇ πολὺ οἰκονομικώτερον. Ὁποίαν ποικιλίαν ὡραίων πρὸς ἀναπαράστασιν εἰκόνων δὲν παρέχει ὁ μυθικὸς Ὄλυμπός μας μὲ τὴν κρανοφόρον Ἀθηνᾶν καὶ τὴν αἰθερίαν καὶ ἀρρογενῆ Ἀφροδίτην καὶ τὴν ἀρρενωπὴν Ἀρτέμιδα, καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ Ἥραν καὶ τὴν ἀνθοστεφῆ Δήμητραν, καὶ τὰς πολυωνύμους καὶ πολυαρίθμους Χάριτας καὶ Μούσας.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς κυρίους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ὅταν δὲν κρύπτωνται ὑπὸ τὰς μορφὰς ζώων μεταμφιέζονται εἰς ἱππότας τῶν Φραγκικῶν χρόνων μὲ τὴν λευκὴν περοῦκαν καὶ τὰ τριχαπτωτὰ περιλαίμια καὶ τὰ ἀηδῆ καὶ ἐξαμβλωτικὰ δι' ἄνδρας στολίσματα τῆς ἐποχῆς τῶν Φιλίππων τῶν Ὡραίων καὶ τῶν Καρόλων καὶ Ἐρρίκων τῆς Γαλλίας, μήπως δὲν ὑπάρχῃ πληθύς, ἀφθονία εἰκόνων ἑλληνικῶν, ὡραίων, καλλιτεχνικωτάτων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο νὰ δώσουν καὶ κάποιαν καλλιτεχνικὴν ὤθησιν καὶ κάποιαν ἁμιλλαν πρὸς τὸ καλὸν ἐν γένει καὶ θὰ ἐστόλιζον δὲ θαυμασίως τὰ ὡραῖας καὶ πλουσίας καὶ καλλιτεχνικὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας τόσον εὐχαρίστως γίνονται δεκτοὶ καὶ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ ζωηρότητα σκορπίζει ἡ ἐμφάνισίς των.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΗΡΩΪΔΩΝ

Ὁ χορὸς τῶν ἑξήκοντα. Χορὸς ἄνευ ὀργάνων καὶ ὀρχήστρας, ἄνευ πολυελαίων καὶ ἐξώμων ἐσθήτων. Χορὸς ἐν ὑπαίθρῳ μὲ στέγην τὸ ἄπειρον κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, μὲ αἴθουσαν τὴν ἀγρίαν πλὴν μεγαλουργικὴν φύσιν τοῦ Ζαλόγκου. Χορὸς γυναικῶν καὶ παιδίων ὁμοῦ, τὸν ὁποῖον μόνον ἡ θρηνωδία τοῦ θανάτου συνώδευε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς στόνος πάσης τῆς πενθούσης φύσεως παρηκολούθει.

Οἱ ἄνδρες ἐμάχοντο εἰς τὴν πεδιάδα καὶ αἱ γυναῖκες ἐχόρευον ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ζαλόγκου. Ἐχόρευον ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἡρώων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἔφερον τὰ ὀνόματα καὶ ἐπανηγύριζον οὕτω ἐπισήμως τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἀθανασίας. Ἡ κλαγγὴ τῶν διασταυρουμένων ξιφῶν καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ὅπλων ἐνεθουσίαζον τὰς ἀμαζόνας τοῦ Ζαλόγκου. Ἐχόρευαν χορὸν ἐπικήδειον καὶ ἔψαλαν ᾄσματα θανάτου. Μεθυόμεναι ἐκ τῆς θέας τοῦ χυνομένου αἵματος, ἀναπνέουσαι τὸν αἱματωμένον ἀέρα, ἀπώλεσαν πᾶσαν τῆς ζωῆς συνείδησιν, πάντα τῆς γηΐνης ὑπάρξεως πόθον.

Εἷς μόνος κόσμος, μία μόνον τῆς γῆς γωνία ὑπῆρχε δι' αὐτάς· τὸ Σοῦλι. Ἓν μόνον αἴσθημα ἐπλήρου τὰς καρδίας των. τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς. Μία στοργὴ ἐπλημμύρει τὰ στήθη των: ἡ πρὸς τοὺς ἥρωας συντρόφους των στοργή.

Ἀλλ' αἱ τελευταῖαι σφαῖραι ἀντήχουν ἀραιότερον ἤδη τὸν πένθιμον στόνον των κάτω ἐκεῖ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ γῆ ἠρυθρία ἐξ αἵματος ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀλίγων ὑπολειφθέντων ἡρώων ἠλαττοῦτο. Καὶ μετ' αὐτῶν ἐχάνετο ἡ μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον ὅλον πατρίς, καὶ ἡ πολύτιμος τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγάπης θρησκεία.

Ὁ χορὸς ἐν τούτοις ἐξηκολούθει στροβιλιστικώτερος, μεθυστικώτερος. Ἐν τῇ πυρετώδει τῶν αἰσθήσεων μέθῃ αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖναι ἤντλησαν τὸ θάρρος τοῦ θανάτου. Ἡ γῆ ἥτις ὀλίγα βήματα μακρὰν των ἤχνιζεν ἔτι ἀπὸ τοὺς τελευταίους στόνους, παντὸς ὅ,τι προσφιλέστερον εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ, αὐτὴ ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν τοῦ χοροῦ βράχον καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἔτεινεν αὐταῖς τὴν στοργικὴν ἀγκάλην της. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἡσυχία, ἡ λήθη, ἡ κοινὴ μετὰ τῶν συντρόφων μοῖρα, ἡ μέλλουσα αἰωνιότης. Ὅ,τι ἠρνεῖτο ἀπόνως ἡ ζωὴ τὸ παρεῖχεν εὐμενέστερος ὁ θάνατος. Τὴν πατρίδα ἤδη, τὴν νέαν τῶν συντρόφων των πατρίδα διέκρινον ἐπάνω ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἥλιος ἐχρύσιζε τὸν οὐρανόν, ἀνταναχλῶν τὰ χρώματα τῆς ἐκ τοῦ αἵματος ροδοβαμμένης γῆς. Ἐκεῖ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν συζύγων τὰς ἀνέμενον. Ἐκεῖ ὅπου τὰ πάντα δίκαια, καλά, ὅπου ἡ ἀθανασία στεφανόνει τὰς ἡρωϊκὰς ψυχάς, ἐκεῖ ἤδη ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία των εἶναι προσηλωμένη.

Καὶ τὴν αἰωνιότητα, τὴν χαράν, τὴν εἰς τὴν χρυσοστόλιστον πατρίδα ἀποδήμησιν ποθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτον εἰς τὰ τέκνα των. Ἐὰν αὐταὶ χαθοῦν, μικρὸν κακκό. Ἀλλὰ οἱ υἱοὶ ἡρώων δὲν πρέπει νὰ ζήσουν ζωὴν ἐπονείδιστον, δὲν πρέπει νὰ μολύνουν τὸ ἅγιον αἷμα, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ πατέρες των ἐπλήρωσαν τὸν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν τιμὴν μέγαν φόρον.

Καὶ εἰς ἑκάστην τοῦ χοροῦ στροφὴν ἐκσφενδονίζεται καὶ μία παιδικὴ ὕπαρξις εἰς τὴν ἄβυσσον. Τὸ θέαμα ἀποβαίνει ἀπαισίως σπαρακτικόν. Ποῖος λοιπὸν ἐτόλμησε νὰ ὀνομάσῃ τὴν γυναῖκα ἄνανδρον! Ποῖος ἐτόλμησε τοιαύτην νὰ ἐκφέρῃ βλασφημίαν, ὅταν τὸ τέκνον της αὐτό, τὸ αἷμα, τὴν ζωήν της, τὴν ἀγάπην της, τόσον γενναίως προσφέρει ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος;

Ἀλλ'ὄχι, αἱ γυναῖκες αὗται αἱ ἁγιάσσαι τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς δὲν βλέπουν τὰ κατασπαραγμένα τῶν μικρῶν πτώματα εἰς τὸ βάθος τῆς χαινούσης ἀβύσσου. Δὲν ἀκούουν τὰς ἐναγωνίους τοῦ θανάτου σπαρακτικὰς κραυγάς. Δὲν βλέπουν, δὲν ἀκούουν τίποτε, δὲν εἶναι πλέον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ χορὸς γίνεται ζωηρότερος. Σπεύδουν ἀλλόφρονες καὶ μετὰ σφικτὸν ἐναγκαλισμὸν καὶ τελευταῖον θρηνῶδη πρὸς τὴν ζωὴν ἀποχαιρετισμὸν ἡ μία ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλην εἰς τὸν ἐν τῇ ἀποκρήμνῳ ἀβύσσῳ ἀναμένοντα αὐτὰς θάνατον.

Ἡ θυσία ἐπετελέσθη. Ὁ ρόγχος τῶν ἐπὶ τῶν παιδικῶν πτωμάτων ἐκπνεουσῶν μητέρων, συνοδεύει τὸν ὕστατον πυροβολισμὸν τῶν εἰς τὸ Ζαλόγκον μαχομένων. Καὶ ὁ ρόγχος οὗτος τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου ἀνέρχεται ἐπὶ νεφέλης ἀχνίζοντος αἵματος ὑψηλά, ἐκεῖ ὅπου αἱ τύχαι τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν ἀποφασίζονται.

Εἰς τὸ αἷμα αὐτό, εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν τοῦ μαρτυρίου πνοὴν ἡ νεκρὰ τότε Ἑλλάς, ἡ εἰς τόσας ἁμαρτίας τὸν θάνατον εὐροῦσα, ἀναζῇ. Ἓν πρὸς ἓν τὰ μέλη της ζωογονοῦνται καὶ μία πρὸς μίαν αἱ ἁμαρτίαι της διὰ τοῦ ἐξ αἵματος ἐκείνου βαπτίσματος ἐξαφανίζονται. Ἀναζῇ ἡ Ἑλλὰς ἐν τῷ θανάτῳ τῶν ἡρωϊκῶν τούτων θυγατέρων της καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ πάλιν ἡ ἐπὶ αἰῶνας νεκρὰ θεωρηθεῖσα μεγάλη τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλοπατρίας μήτηρ.

Ἡ ἀναγέννησίς της χαιρετίζεται ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν ἡρωΐδων της τούτων λαμβάνει τὸν ἁγιασμόν του τὸ λάβαρον, τὸ ὁποῖον εἰς ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ ὑψοῖ βραδύτερον ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΑ· ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν κράτος ἐν τῇ ἀρχαιότητι διῃρεῖτο εἰς πολλὰς ἀνεξαρτήτους πόλεις, ὧν τὴν ἡγεμονίαν ἀνελάμβανεν ἡ ἑκάστοτε ἰσχυροτάτη, ὡς αἱ Ἀθῆναι, ἡ Σπάρτη, αἱ Θῆβαι. Πάντες ὅμως οἱ Ἕλληνες ἡνοῦντο εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος διὰ τῆς γλώσσης, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων. Ὠνόμαζον δ' ἑαυτοὺς Ἕλληνας, πάντας δὲ τοὺς ἄλλους βαρβάρους. Ἀλλ' ἦτο φυσικὸν νὰ φαίνωνται ἀγροῖκοι καὶ βάρβαροι αἱ ξέναι χῶραι, εἰς λαὸν ἔχοντα τοσαύτην εὐφυΐαν καὶ ἐξέχοντα τῶν ἄλλων κατὰ τὴν σωματικὴν ὡραιότητα καὶ εὐρυθμίαν. Διὰ τοῦτο διετήρησαν πάντοτε τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν δύναμιν καὶ ἰδιότητα, οὐδέποτε παραδεχόμενοι τοὺς ξένους μετ' ἴσων δικαιωμάτων. Τινὰ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ ἱδρυμάτων ἦσαν κοινὰ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς Ἕλληνας καὶ τοῦτο συνέτεινε πολὺ εἰς τὸν σύνδεσμον αὐτῶν ὑπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κράτος, Ταῦτα ἦσαν πρῶτον τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, κοινὸν δικαστήριον, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἐκαλοῦντο Ἀμφικτύονες καὶ ἦσαν πρέσβεις δώδεκα πόλεων. Τῶν συνελεύσεων τούτων ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ προστατεύωσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν καὶ νὰ ἐμποδίζωσι τοὺς ἀπανθρώπους καὶ καταστρεπτικοὺς πολέμους. Δευτέρα κοινὴ τῶν Ἑλλήνων συνήθεια ἦτο νὰ ἐρωτῶσι τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσωσι σπουδαίαν τινὰ πρᾶξιν.

Κυριώτερος ὅμως τῶν δύο ἀνωτέρω δεσμῶν εἶνε οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες, ἥτοι δικγωνισμοὶ ἐν τῇ μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ, συνδεδεμένοι μὲ ἱερὰς τελετάς. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἦσαν τέσσαρες — τὰ Ὀλύμπια, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα καὶ τὰ Ἴσθμια. Ἐκ τούτων τὰ κυριώτερα καὶ σπουδαιότερα εἶνε τὰ Ὀλύμπια, ἅτινα ἐλάμβανον χώραν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ.

Ἡ Ὀλυμπία ἦτο μικρὰ πεδιὰς πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Πίσσης ἐν τῇ Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου κειμένης· δὲν ἦτο πόλις κυρίως, ἀλλὰ περίβολος ναῶν καὶ δημοσίων ἔργων — τέμενος ἱερὸν καθιερωμένον εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία.

Τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων περικαλύπτει τὸ σκότος τῶν μύθων. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀποδίδουν τὴν ἵδρυσιν τούτων εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ἑστρέα. Ὁ Στράβων λέγει, ὅτι ἱδρύθησαν μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ἀνηγόρευσαν προϊστάμενον τῶν Ὀλυμπίων τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Ὄξυλον. Μετὰ τοῦτον ὅμως διεκόπησαν καὶ ἀνενεώθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἠλείας Ἰφίτου, ὅστις φαίνεται, ὅτι κατώρθωσε τοῦτο τῇ συνδρομῇ τοῦ νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου καὶ Κλεισθένους. Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν δύο τούτων ἐνεχαράχθησαν πρὸς ἀνάμνησιν ἐπὶ δίσκου, ὅστις ἐδεικνύετο ἀκόμη 200 ἔτη μ. Χ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἀνανέωσις τῶν ἀγώνων ἔγεινε τῷ 884 π. Χ., ἄλλοι δὲ τῷ 828 π. Χ. Ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν, κατὰ τὴν πρώτην πανσέληνον, μετὰ τὰς θερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου, ὁτὲ μὲν κατὰ τὸν μῆνα Ἀπολλώνιον, ὁτὲ δὲ κατὰ τὸν μῆνα Παρθένιον ἀντιστοιχοῦντων μὲ τοὺς παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον. Αἱ ἐχθροπραξίαι πᾶσαι ἔπαυον καθ' ὅλον τὸν μῆνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες· ὁ χρόνος δ' οὗτος ἐκαλεῖτο Ἱερομηνία. Τὴν ἀνακωχὴν ταύτην ἐκήρυττον ἱερεῖς τοῦ Διός, οἱ ὁποῖοι διέτρεχον πάσας τὰς ἑλληνικὰς χώρας, ὅπως προαγγείλωσιν ἐπισήμως τὰς ἑορτάς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἡ Ἠλεία ἐθεωρεῖτο ἱερά, οὐδεμία δὲ ἔνοπλος δύναμις ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ. Ὁ τολμῶν τοιοῦτόν τι διάβημα κατηγορεῖτο ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ καὶ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον. Οἱ Ἠλεῖοι ὅμως διετείνοντο, ὅτι ἡ χώρα αὐτῶν ἦτο ἱερὰ ὄχι μόνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἱερομηνίας, ἀλλὰ πάντοτε· ἑπομένως οὐδεμία ἐχθρικὴ δύναμις ἠδύνατο νὰ τὴν προσβάλῃ.

Τὸ μεταξὺ ἑκάστης ἑορτῆς διάστημα ἐκαλεῖτο Ὀλυμπιάς· ἦτο δὲ ἡ ἐπισημοτέρα χρονολογία τῶν Ἑλλήνων, ἀρξαμένων ν' ἀριθμῶσι μὲ τὰς Ὀλυμπιάδας, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἠλεῖος Κόροιβος ἐνίκησε σταδιοδρομῶν τῷ 776 π. χ.

Κατ' ἀρχὰς ἐλάμβανον μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας οἱ Πελοποννήσιοι μόνον, μετὰ ταῦτα ὅμως κατεστάθησαν ἐπισημότεροι καὶ ἀπὸ τῆς δεκάτης πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἠγωνίζοντο καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἀποικιῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, τῆς Σικελίας. Οἱ βάρβαροι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος, ἀλλ' ἦσαν ἁπλῶς θεαταί· οἱ δοῦλοι δὲ ἀπεκλείοντο καθ' ὁλοκληρίαν. Ὅτε οἱ Ρωμαῖοι κατέκτησαν τὴν Ἑλλάδα συνεχωρεῖτο καὶ εἰς τούτους ν' ἀγωνίζωνται. Ἀναφέρεται μάλιστα, ὅτι ὁ Τιβέριος, ὁ Ἀδριανὸς καὶ ὁ Νέρων κατηριθμήθησαν μετὰ τῶν Ὀλυμπιονικῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας ἀκόμη ἀπηγορεύετο νὰ λαμβάνωσι μέρος, ὁσάκις ἦσαν ἔνοχοι ἐγκλήματός τινος. Αἱ γυναῖκες ὄχι μόνον δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰς πανελληνίους ταύτας ἑορτάς, ἀλλ' οὐδὲ νὰ διαβαίνωσι τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων. Ἀπὸ τοῦ Τυπαίου ὄρους κατεκρημνίζετο ἐκείνη, ἥτις ἐτόλμα ν' ἀθετήσῃ τὴν αὐτηρὰν ταύτην

ἀπαγόρευσιν καὶ ἐν ᾧ οἱ σύζυγοι, οἱ παῖδες καὶ ἀδελφοὶ ἠγωνίζοντο, αὗται μακρόθεν μόνον ἤκουον τὰς ἐπευρημίας τῶν ἀγωνιζομένων· Ἅπαξ μόνον ὁ νόμος ἠθετήθει· ὡς δὲ λέγει ὁ Diehl κατὰ τὴν γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ κ. Καράλη, «γυνή τις, ἡ Φερενίκη, θυγάτηρ διασήμου Ροδίου παλαιστοῦ, οὗ ἡ οἰκογένεια ἐπήρετο ὡς ἐξ Ἡρακλέους καταγομένη, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν υἱόν αὐτῆς κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἀγώνων μεταμφιεσθεῖσα εἰς ἄνδρα καὶ ὡς διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς παρουσιασθεῖσα, συνανεμίγη μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν γυμναστῶν· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς αὐτῆς ἀνεκηρύχθη νικητής, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρικῆς συγκινήσεως, καὶ ὅλως ἐπιλαθομένη τῆς φρονήσεως, ἔδραμε ν' ἀσπασθῇ τὸν υἱόν αὐτῆς· ἀλλ' ἐν τῇ σπουδῇ, ὁ χιτὼν ἐκινήθη βιαίως καὶ ἐπροδόθη.» Ὁ νόμος ἦτο ρητός· πᾶσα γυνὴ καταλαμβανομένη ἐν τῷ περιβόλῳ κατεδικάζετο εἰς θάνατον. Ἀλλ' οἱ κριταὶ ἀπέλυσαν αὐτήν, ἀναμνησθέντες τοῦ κλέους τῆς οἰκογενείας αὐτῆς· πρὸς ἀπορυγὴν δὲ ὁμοίου τινός, οἱ διδάσκαλοι ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ νὰ παρίστανται γυμνοί ὡς οἱ μαθηταὶ αὐτῶν.

Κατὰ τὸν Παυσανίαν μόνον παρθένοι Σπαρτιάτιδες ἢ ἐξ Ἠλείας εἶχον τὸ προνόμιον νὰ παρευρίσκωνται εἰς τοὺς ἱεροὺς τούτους ἀγῶνας. Βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ἀποστέλλουσαι τοὺς ἵππους των καὶ δι' αὐτῶν ἀξιούμεναι στεφάνων, ὡς ἀναφέρεται ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου Κυνίσκα.

Καλλιόπη Δ. Κενδύνη

ΓΕΝΕΥΗ

Γ'.

Ἡ μητρόπολις τῆς Γενεύης, ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔπαιξε μέγαν ρόλον ἐν τῇ ἱστορίᾳ της. Ὁ Ναὸς οὗτος ὑπῆρξεν ἡ ἑστία τῆς Γενευϊκῆς πατρίδος, τὸ ἱερόν, ἡ ἀγορά, ἡ καθέδρα τῶν συνελεύσεων τοῦ γενευϊκοῦ λαοῦ. Κατ' ἔτος ἐν αὐτῷ συνήρχοντο οἱ πολῖται ἵνα ἐκλέξωσι τοὺς ἄρχοντάς των καὶ ψηφίσωσι τοὺς νόμους των. Ἐκτίσθη κατὰ τὸν Χ' αἰῶνα ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς πόλεως. Ὁ αὐτοκράτωρ Conrad II τὸν ἐνεκαινίασεν εἰς τὰ 1034 κατὰ τὴν ἐποχήν, ἣν ἀρχίζει καὶ ἡ ἱστορία τῆς Γενεύης ὡς κράτους αὐτονόμου. Εἶναι κτίριον αὐστηρὸν καὶ μεγαλοπρεπές, δευτερευούσης τέχνης, καὶ ρυθμοῦ ῥωμαϊκογοτθικοῦ, μετεποιήθη δὲ λίαν διὰ προσζεύξεων καὶ ἀνακοδομήσεων κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Νῦν τὸν ἐπισκευάζουσιν ἵνα τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν προτέραν του ὄψιν. Τὸ δὲ παρ' αὐτῷ ναΐδιον τῶν Μακκαβαίων (La Chapelle des Macchabées) εἶναι ἓν μικρὸν ἀριστούργημα ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἄμβωνος τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὁ Καλβῖνος συνέταξε τὰς θρησκευτικάς του δοξασίας. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἐτάφησαν ὁ δοὺξ de Rouen ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων διαμαρτυρουμένων ἐπὶ Λουδοβίκου XIII, ὁ Agrippa de Aubigné στρατηγὸς Ἑρρίκου τοῦ IV καὶ συγγραφεὺς σατυρικὸς διαμαρτυρόμενος, ὁ καρδινάλιος de Brogny καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τὰ μουσικὰ ὄργανα τοῦ ναοῦ τούτου χαίρουσι φήμην, συχνάκις δὲ ἐν αὐτῷ δίδονται μουσικαὶ συναυλίαι, καὶ δύναταί τις νὰ διέλθῃ 2—3 ὥρας μαγευτικάς, οἵας μόνον ἡ μουσικὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρέχῃ.

Τὸ θέατρον οἰκοδομηθέν, κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ ἐν Παρισίοις μεγάλου μελοδράματος (grand opéra) εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ κομψόν. Τὸ foyer (εἶδος αἰθούσης ἔνθα συναντῶνται οἱ θεαταὶ κατὰ τὰ διαλείμματα) εἶναι ἄξιον λόγου διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν, πολυτέλειαν, πλοῦτον καὶ καλλωπισμόν του. Θεωρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα Γαλλικὰ θέατρα τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος δίδονται κλασικαὶ συναυλίαι, συναντᾷ δέ τις τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον τῆς Γενεύης, κἄποτε δὲ ἔχει τὴν τύχην ν' ἀκούσῃ τοὺς μεγαλειτέρους καλλιτέχνας τοῦ αἰῶνος.

Τὸ μουσεῖον τῶν ὡραίων τεχνῶν ἡ Rath δωρηθὲν τῇ πόλει ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Γενευοῦ Σίμωνος Rath στρατηγοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ρωσσίας, κατέχει μερικὰ ἔργα ἀξίας ὡς τοῦ Bergem, τοῦ Dominicain, τοῦ Rubens, τοῦ Tenier, τοῦ Paul Veronese, τοῦ Velasques, πολλῶν ζωγράφων γενευῶν ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων, καί τινα ἔργα τοῦ Pradier καὶ τοῦ Chaponniere ἐκ γύψου. Ἐκτὸς τοῦ Rath ἔχει καὶ ἄλλα μουσεῖα, ὡς τὸ Athénée, τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, τὸ ἱστορικόν, τὸ ἐπιγραφικόν, τὸ μουσεῖον Tol, τὸ νομισματικόν, τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὅπερ ἔχει σπουδαίας συλλογὰς γεωλογίας, ὀρυκτολογίας, συγκριτικῆς ἀνατομίας (Anatomie comparée) ζωολογίας, κολεοπτέρων, ἑρπετῶν, πτηνῶν, καὶ ὀστράκων. Τὸ βιομηχανικόν, καὶ τελευταῖον τὸ λίαν περίεργον καὶ ὡραῖον μουσεῖον Ariana, ὅπερ εἶναι κτῆμα τοῦ Gustave Revilliod, μεγάλου συλλογέως, δωρήσαντος αὐτὸ τῇ πόλει τῆς Γενεύης εὑρίσκεται ἐν γραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ, ἀπέχον ὀλίγον τῆς λίμνης ἐν Varanbé. Κατέχει ἀληθεῖς καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς, ἔπιπλα τοῦ μεσαίωνος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως, κοσμήματα, ἀγάλματα, κεραμικὴν μεταγενεστέρων, καὶ ἔργα διαπρεπῶν ζωγράφων.

Ἐν γραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ ἐπὶ μιᾶς μικρογραφικῆς ἐπὶ τῆς λίμνης νήσου εὑρίσκεται ὁ ἀνδριὰς τοῦ J. J. Rousseau, ὅστις εἶναι ἓν τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ Pradier, περικυκλούμενος καὶ περισκιαζόμενος ὑπὸ αἰγείρων. Ὁ μέγας συγγραφεὺς κάθηται ἔχων τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἐσκυμμένην, σύννους, κρατῶν γραφικὸν στύλον ἐν τῇ χειρί. Τί τὸν καθιστᾷ τόσον σκεπτικόν; οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ μαντεύσῃ. Ὁ Emile, ἡ Nouvelle Héloivise, L' inegalité des Conditions parmi les hommes, ἢ τὸ Contrat Social; πιθανὸν τὸ τελευταῖον.

Τὰ περίχωρα τῆς Γενεύης ἐφιλοξένησαν πολλὰ ἔξοχα καὶ μεγάλα πρόσωπα. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης ἐν Cologny ὁ Μίλτων διῆλθεν ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ὁ Βύρων ἔγραψεν εἰς τὰ 1816 τὸ Manfred καὶ τὸ τρίτον ᾆσμα τοῦ Childe Harold ἐν τῇ ἐπαύλει Diodati κειμένῃ ἐκεῖ πλησίον. Ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐν Ternes εὑρίσκεται ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Μεγάλου Βολταίρου, ὅστις διῆλθεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ μιᾶς δὲ θαυμασίας ὄχθης ἐν Pregny διέμεινε μετὰ τὸ διαζύγιόν της ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνη.

Οὕτω ἡ Γενεύη εἶναι πόλις τῶν γραμμάτων τῆς προόδου, καλλιτεχνική, βιομήχανος, ἐμπορική, κατ' ἐξοχὴν δὲ κοσμοπολίτις, λαλουμένων σχεδὸν ἐν αὐτῇ ὅλων τῶν γλωσσῶν. Περιπλέον δὲ τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ ἐδώρησεν αὐτῇ ὁ Θεός, εἶναι ἡ ὡραία καὶ μαγευτικὴ φύσις της.

Περιπατῶν τις ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τῆς λίμνης, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ εἰσπνέων τὴν δροσερὰν αὐτῆς αὔραν, βλέπει τὴν ὡραιοτέραν εἰκόνα τῆς δύσεως τοῦ ἡμερησίου ἄστρου ἐπὶ τοῦ Μονάρχου τῶν Ἄλπεων Λευκοῦ Ὄρους.

Γενεύη **Μαριάνθη Ι. Βάλληνδα**

ΕΚ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

Μόνη στοῦ βαποριοῦ τὸ καμαράκι
Τὴ θάλασσα τὴν ἄγρια κυττάζω.
Ἀπὸ μικρό, μικρὸ παραθυράκι
Ἀχ! τὴ θωρῶ καὶ βαριαναστενάζω.

—

Δὲν μοιάζει πλειὰ γαλανομμάτα κόρη,
Βασίλισσα ἀφροστεφανωμένη·
Βροντοχτυπᾷ τὸ δόλιο μας βαπόρι
Καὶ σὰ θερὸ μουγκρίζ' ἀγριεμμένη.

—

Ἀπλώνεται σὰν πένθιμο σεντόνι
Μὲ τὸ βαθὺ μελανωπό της χρῶμα
Καὶ τὴ θωρῶ στὸ παραθύρι μόνη
Μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὸ στόμα.

—

Κι' ὁ ἄνεμος π' ἀκράτητος σφυρίζει
Κατρακυλᾷ τὸ πλοῖο μανισμένος·
Ὁ οὐρανὸς π' ἀδιάκοπα δακρύζει
Τρέμει, βογγᾷ βαρειὰ συννεφιασμένος.

—

Κατακλυσμός! χαλάζι! Δυστυχία!
Σειοῦν ἡ βροντὲς κ' ἡ ἀστραπὲς τὰ ὄρη!
Παλεύουνε μὲ λύσσα τὰ στοιχεῖα
Ζητοῦν νὰ φᾶν τὸ δόλιο μας βαπόρι!

—

Ἀχ! τῶν στοιχιῶν ἡ λύσσα, ἡ μανία
Μὲ τῆς φτωχῆς καρδιᾶς μου παρομοιάζει
Τὴν ταραχή, τὴ μαύρη τρικυμία,
Ἔτσι κι' αὐτὴ βογγᾷ καὶ φουρτουνιάζει.

—

Πετᾷ ὁ νοῦς μου σὰν τὸ περιστέρι
Ποῦ κυνηγᾶ τ' ἀλύπητο ντουφέκι·
Ἐδῶ μὲ κράζ' ἀγαπημένο ταῖρι,
Πόνου φωνὴ μὲ προσκαλεῖ παρέκει.

—

Ἐνῷ μ' ὁρμὴ τὸ μαῦρο σγίζω κῦμα
Τί θὲ νὰ 'βρῶ στὸ σπῆτί μου 'κεῖ πέρα;
Μήπως θὰ ἰδῶ βαθὺ ν' ἀκοίγουν μνῆμα;
Μήπως θὰ χάσω θεῖο καὶ πατέρα;

—

Στοῦ γάμου μου λοιπὸν τὸν πρῶτο χρόνο
Μοῦ 'νε γραφτὸ τὰ πένθιμα νὰ βάνω!
Ὦ μὴ! Θεὲ! μοῦ δώσης τέτοιον πόνο
Χίλιες φορὲς καλλιά 'χω νὰ πεθάνω!

—

Σῶσέ τον, Σύ, γλυκειά μου Παναγία,
Λυπήσου με, ἰδὲ τὰ δάκρυά μου!
Δός του ζωή, ὦ! δός του τὴν ὑγεία
Μὴ νὰ σπαράξῃς θέλεις τὴν καρδιά μου!

6 *Φεβρουαρίου* 1895

Κρυσταλία Χρυσοβέργη (Δασκαλοπούλου)

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΚΙΑΝ

Αἱ μέλισσαι βομβοῦν εἰς τὴν ἀνθισμένην ἀκακίαν. Ὁ ἥλιος περιλούει μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του τὸν κῆπον, ἐνῷ τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἡλιοτρόπια ἁπλόνουν τοὺς μυρόεντας θησαυρούς των ἀνὰ τὴν πεφυτευμένην ἔκτασιν. Τὸ πᾶν γελᾷ, χαίρει, εὐτυχεῖ!

Κάθημαι ὑπὸ τὴν γηραιὰν ἀκακίαν τὴν κατάφορτον ἀνθέων, πνοὴ δέ τις ἀνέμου μοὶ φέρει τὴν διαπεραστικὴν ὀσμήν των..., καὶ συγχρόνως, ὡς ξῖφος ἠκονημένον, ἡ ἀνάμνησις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ψυχήν μου.

Μίαν πρωΐαν τοῦ Ἰουνίου, ὁμοίαν ὡς ἡ σημερινή, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καθίσματος, ἐπανευρίσκομαι μὲ τοὺς δύο θησαυρούς μου, τὰς δύο μικράς μου θυγατέρας. Ἡ μία, πονηρὰ μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας, ἡ ἄλλη, μὲ καστανοὺς ἐκφραστικωτάτους. Ἡ μαμμὰ εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἤμην ὁ μόνος φύλαξ τοῦ οἴκου καὶ τῶν προσφιλῶν μου ζιζανίων.

Ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου λαμπρότητος τῆς ἡμέρας ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγουν νὰ παίξουν εἰς τὸν κῆπον, καὶ ὁ πτωχὸς μπαμπᾶς θὰ τὰς παρηκολούθει. Ἐπέπρωτο νὰ ἐπανεύρῃ τὰς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν κνήμας του, νὰ πηδᾷ εἰς τοὺς ἀγρούς, νὰ μιμῆται διαφόρων ζώων φωνάς, νὰ γίνεται πότε γαλῆ, πότε τίγρις ἢ ποντικός, διὰ νὰ ἀνταποδώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του εἰς τοὺς μικροὺς βραχίονας, οἵτινες τὸν περιπτύσσονται, εἰς τὰ μικρὰ ῥόδινα στόματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπιδαψιλεύουν διαδοχικῶς καὶ ὑποσχέσεις καὶ φιλήματα. Καὶ τότε πόσα γέλοια εἰς τὸν κῆπον, πόσα τρεξίματα, καὶ τί φωναὶ τρόμου καὶ χαρᾶς!

Ἐξησθενημένος, ἀποκαμωμένος, κάθημαι ὑπὸ τὴν ἀκακίαν, ὅπου μὲ συνέλαβον αἱ δύο θυγατέρες μου, μὲ χρῶμα καταπόριφυρον ὅλαι πῦρ καὶ ζωὴ μὲ τὰ ἁπλᾶ των πρωϊνὰ φορέματα. —Ὦ! τί μυροβόλοι καὶ δροσεροὶ κάλυκες, αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδία εἰς ἡλικίαν 4 ἕως 6 ἐτῶν! — Ἠννόησαν ὅτι ἐτελείωσαν τὰ τρεξίματα, καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναπαυθῶμεν καὶ ἐκάθισαν καὶ αἱ δύο ἐπὶ τῶν γονάτων μου ζητοῦσαι νὰ ταῖς διηγηθῶ κἀμμίαν ἱστορίαν. Καὶ μόλις ἐζήτησα ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγον ἤρχισαν τὰς περιπτύξεις καὶ τὰ χάδια τὰ ἀτελείωτα. — Προφανέστατα δὲν ἤθελαν νὰ κουρασθῇ ὁ μπαμπᾶς των, ὅσον δι' αὐτὸ τὸν ἠγάπων πολύ! — Τίς δύναται νὰ εἰκονίσῃ τὰ κύπτοντα προσωπάκια ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ τὴν ἄρρητον εὐτυχίαν τοῦ νὰ βυθίζω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ τὰ σφίγγω ἐπὶ τῆς καρδίας μου! Ἤκουον τὸ κελάδημα τῶν παιδιῶν μου ἐνῷ οἱ γρύλλοι ἔψαλλον εἰς τὸν κῆπον καὶ αἱ μέλισσαι ἐβόμβων περὶ τὰ ἄνθη τῆς ἀκακίας.

— Τί ζεστὸς 'ποῦ εἶσαι, καϋμένε μπαμπᾶ, πρέπει νὰ σοῦ 'βγάλω τὸ καπέλλο σου!

Αἴφνης ἡ μία ἀπὸ τὰς μικράς μου θυγατέρας λαμβάνει ὕφος πολὺ σοβαρόν.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἐφώναξα πολὺ ἐκπεπληγμένος ἀπὸ τὸ ἔξαφνον αὐτὸ ὕφος της.

— Κύτταξε, ὤ! κύτταξε, λέγει εἰς τὴν ἀδελφήν της χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ μπαμπᾶς ἔχει ἄσπρα μαλλιά! ... καὶ τὰ δύο γελαστὰ πρόσωπα ἔλαβον μίαν ἔκφρασιν ἀπηλπισμένην ... Μήπως θ' ἀσπρίσῃς καὶ θὰ γείνῃς καμπούρης 'σὰν τὸν παπποῦ... καὶ ἔπειτα θ' ἀποθάνῃς, ὅπως ἐκεῖνος ...

— Εἶνε ἡ κοινὴ τύχη, ἀγαπηταί μου, ἀπήντησα μειδιῶν διὰ νὰ τὰς καθησυχάσω· ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι νέος καὶ ἐλπίζω νὰ ζήσω ἀκόμη μὲ σᾶς πολλά, πολλὰ ἔτη.

Ὅλως μάταιον ἦτο νὰ θέλω νὰ τὰς παρηγορήσω. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ἰδέα τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου ἐρρίζώθη εἰς τὸ πνεῦμά των..., καὶ τὰς ἔβλεπον νὰ κλαίωσι καὶ νὰ κρύπτωσι τὰ κεφαλάκιά των εἰς τὸ στῆθός μου ὡσὰν δύο πτωχὰ πουλάκια, τρομαγμένα ἀπὸ καμμίαν καταιγίδα Πρὸ πάντων ἡ μία ἡ πρωτότοκος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ: «Ὄχι! ὄχι! δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃς!» — καὶ καθὼς προσεπάθουν νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ τὴν καθησυχάσω, ὕψωσε τὴν κεφαλήν, καὶ οἱ ὡραῖοι καστανοὶ ὀφθαλμοί της ἐστράφηταν πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὦ Θεέ μου! ἐφώναζε μετὰ πάθους, ἔπειτα ἀπὸ 'μᾶς ν' ἀποθάνῃ ὁ μπαμπᾶς!

Ῥῖγος ἠσθάνθην...

Δὲν γνωρίζω τί ἔγεινε τότε. Νέφος τι διῆλθε πρὸ τοῦ ἡλίου, ἓν πτηνὸν ἐστάθη πρὸ ἡμῶν καὶ τίς οἶδε τί ἄλλο παρόμοιον ἤλλαξε τὸν ῥοῦν τῶν ἀπαισίων ἰδεῶν των, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ γέλοια καὶ τὰ πηδήματα ἤρχισαν ἐκ νέου, ἔτι πλέον ζωηρὰ εἰς τὸν κῆπον. Ἀλλ' ἐγὼ ἔμεινα ἀκόμη πολὺ ἐπὶ τοῦ θρονίου αὐτοῦ ὡσὰν νὰ εἶχα πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν. Ὦ! παράκλησις ἄβουλος καὶ ὀλεθρία, ἐπέταξες ἀπὸ χείλη πολὺ ἀγνὰ διὰ νὰ μὴ εἰσακουσθῇς! Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε ὁ πατὴρ νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τέκνων του... Πρέπει μόνον νὰ προηγῆται αὐτῶν εἰς τὸν θάνατον, ὅπως προηγεῖται καὶ εἰς τὴν ζωήν.

Ἐπέπρωτο νὰ πετάξουν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ μὲ τὰς λευκὰς πτέρυγας ἄγγελοί μου καὶ ἡ παράκλησις τοῦ παιδιοῦ, φρικώδης εἰς τὴν ἐγωϊστικὴν ἀγάπην του, ἐπραγματοποιήθη ἀπαισίως.

Δύο φορὰς εἶδον τὸν θάνατον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν μου· ἥρπασε τοὺς θησαυρούς μας, τὴν νεότητά μας, τὴν εὐτυχίαν μας, τὴν ὑπερηφάνειάν μας. Ἀ! ἐὰν ἐγνώριζες, προσφιλής μου κόρη, σὺ ἥτις μὲ ἠγάπας τόσον! ἐὰν ἐδύνατο νὰ μὲ ἴδῃς εἰς τὸ μέλλον, κυρτὸν ἐπὶ τῶν τάφων σας, ἀπηλπισμένον, σύροντα ἀθλίως μίαν ἔρημον ζωήν, ὄχι! δὲν θὰ ἐπρόφερες τὴν παράκλησίν σου!...

Καὶ συνελθὼν ἐκ τῶν ῥεμβασμῶν μου, ἐπανευρίσκομαι εἰς τὸν εὐώδη κῆπόν μου μὲ τὰ ἡλιοτρόπια καὶ τὰ ῥόδα, ὑπὸ τὴν ἀνθισμένην ἀκακίαν πλήρη βόμβου τῶν μελισσῶν, κλαίων ἀπηλπισμένος τὴν ἀθλίαν τύχην μου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἑλένη Βλάχου.**

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΜΑΡΙΑΣ ΒΕΛΗ

Σπανίως παιδικὴ ἑορτὴ ἐωρτάσθη μετὰ τόσης ζωηρότητος καὶ ἐκίνησε τόσον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων καὶ συνήθροισε τόσον κόσμον καὶ ἐπροξένησε τόσην εὐχαρίστησιν καὶ ἐχειροκροτήθη καὶ ἐπευφημήθη τόσον, ὅσον ἡ πανηγυρικὴ ἑορτὴ τοῦ Παρθεναγωγείου Βελῆ, ἡ δοθεῖσα τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ.

Ὄχι ἴσως ἡ προσδοκία διασκεδάσεως, ὅσον ὁ εὐγενὴς σκοπός, τὸν ὁποῖον μικραὶ κορασίδες ἐξυπηρέτουν, καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐνισχύσεως τῶν παιδικῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων συνεκίνησε τόσον τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς συνεκέντρωσεν ἀνὰ ἑκατοντάδας ἐκεῖ, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ ἀνυπομονοῦν πρὸ τῆς μικροσκοπικῆς σκηνῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας μετ' ὀλίγον κατόπιν μουσικοῦ ροανακρούσματος ἐνεφανίσθησαν αἱ μικραὶ ὑποκρίτριαι.

Ἡ κωμῳδία τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου: Ἡ ἑορτὴ τῆς μάμμης, ἡ γραφεῖσα ἐπίτηδες διὰ μαθητρίας Παρθεναγωγείου εἶναι ἠρτημένη μὲ πολὺ ἀττικὸν ἅλας, μὲ πολλὰς εὐφυολογίας, μὲ ἀρκετὰ κωμικὰ ἐπεισόδια, κινοῦντα ἄπλετον τὸν γέλωτα. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποκρίσεως, ἐπιτυχία ἀληθῶς θριαμβευτική, ἐπιτυχία ἣν οὐδεὶς προσεδόκα ἀπὸ μαθητρίας παρθεναγωγείου, ἀπὸ παιδιὰ ἀνερχόμενα διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κατέπληξεν, ἐνεθουσίασε τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἐγέλα καὶ ἐχειροκρότει καὶ διεσκέδαζεν ἀληθῶς πολύ, ὅσον σπανίως διασκεδάζει καὶ γελᾷ εἰς τὰ ἀληθινὰ θέατρα καὶ μὲ τοὺς πραγματικοὺς ἠθοποιούς.

Τὴν Ἑορτὴν τῆς μάμμης ἐπεσφράγισεν ὡραῖον ἀτμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐψάλη μετὰ πολλῆς τέχνης, τῇ συνοδείᾳ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τοῦτο διάλογος γαλλικὸς χαριέστατος μὲ μικρὰ διασκεδαστικώτατα τραγουδάκια, ὡς καὶ ὡραῖος μονόλογος γαλλικὸς ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τῆς δος μικρᾶς Παντοπούλου.

Τόσον δὲ καλῶς καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ἦσαν ἠσκημέναι αἱ μικραὶ μαθήτριαι τόσον ἐπιτυχῶς ἐπρόφερον καὶ ἐτόνιζον, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἤκουε παιδιὰ πρὸ πολλοῦ μελετῶντα τὴν γλῶσσαν, ἐνῷ μόλις δύω καὶ τριῶν ἐτῶν μαθήτριαι τῆς Γαλλικῆς ἦσαν αἱ παίζουσαι.

Ἐν γένει ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε τελεία, ὁ κόσμος καταδιεσκέδασε, τὰ παιδιὰ ἄλλων παρθεναγωγείων ὡς τῶν τῆς κ. Χίλλ καὶ Φουντουκλῆ καὶ Πριναρῆ τὰ παρευρεθέντα ἐκεῖ μετὰ τῶν διευθυντριῶν των ἐγέλασαν μέχρι δακρύων καὶ ἔδωκαν τὸν ὁβολόν των ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ, καί ἡ ἀκούραστος καὶ δραστηριωτάτη διευθύντρια κ. Μαρία Βελῆ ἐδέχθη ἐν τέλει τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ὅλων τῶν παρισταμένων διὰ τὰς προόδους καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μαθητριῶν της.

Αἱ δὲ μαθήτριαι τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, αἱ καὶ εὐεργετούμεναι χθές, εὐγνωμονοῦν πρός τε τὴν κ. Μαρίαν Βελῆ καὶ τὰς μικρὰς μαθητρίας της, αἱ ὁποῖαι θὰ συντελέσουν εἰς γενναιοτέραν βράβευσίν των κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐξετάσεις.

ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΚΑΙ ΑΙ ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Οἱ εἰδήμονες περὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως, θεωροῦσι τὰς βλεφαρίδας καὶ τὰς ὀρφῦς ὡς συντελούσας μεγάλως εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας.

Αἱ ἐν Τουρκίᾳ γυναῖκες καὶ αἱ Κιρκασιαναὶ μεταχειρίζονται χενὲ διὰ νὰ ζωγραφίσωσι τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ οἱ τῆς ἐρήμου Ἄραβες, μελανόνουσι τὸ ἄκρον τῶν βλεφαρίδων μὲ πυρίτιδα καὶ χαράττουσι γραμμὴν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν διὰ νὰ φαίνηται μεγαλείτερος. Αἱ μεγάλαι κυρίαι ἐν Ἰαπωνίᾳ ῥίπτουσι χυμὸν πορτοκαλίου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τοῦτο εἶναι ὀχληρὸν κατ' ἀρχὴν ἀλλὰ καθιστᾷ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ καθαροτέραν, καὶ προσδίδει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν λάμψιν διαβατικήν.

Αἱ βλεφαρίδες εἶναι πυκνότεραι πρὸς τὸ μέσον καὶ ἀνανεοῦνται τακτικῶς. Εἰς διάστημα πέντε μηνῶν ἑκάστη βλεφαρὶς ἐκκολύπτεται κατόπιν πίπτει καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἑτέρας. Διισχυρίζονται, ὅτι αἱ μακραὶ βλεφαρίδες δεικνύουσι χαρακτῆρα γλυκύν.

Αἱ θελκτικώτεραι ὀρφῦς εἶναι αἱ καμπύλαι, αἱ καλῶς διαγεγραμμέναι ἀλλ' ὄχι τόσον πυκναὶ καὶ καλῶς κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων.

Τὸ σχῆμα τῶν βλεφάρων πρέπει νὰ εἶναι ἐπίμηκες· στρογγύλος ὁ ὀφθαλμὸς καὶ κυκλοειδὴς ἐνδεικνύει τὴν τόλμην,, ὁ μικρὸς τὴν προπέτειαν.

Τὸ νὰ περιποιώμεθα τὰς ὀρφῦς εἶναι εὔκολον πρᾶγμα.

Τὸ ἑσπέρας πρὶν νὰ κατακλιθῶμεν θέτομεν ὀλίγην πομμάδαν ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τρίβομεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ τόξον τῶν ὀφρύων. Ἔπειτα σπογγίζομεν ἐλαφρῶς διὰ χειρομάκτρου. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐπιτείνει τὴν αὔξησιν τῶν ὀφρύων Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ καθ' ἑκάστην πρωΐαν· ἔπειτα ἀφαιροῦμεν τὴν ὕλην ταύτην διὰ χλιαροῦ ὕδατος ἢ διὰ χειρομάκτρου ἐν ᾧ θέτομεν ὕδωρ Κολωνίας καὶ βουρτσίζομεν λι' ἐλαφρᾶς καὶ μικρᾶς βούρτσας. Μετά τινα καιρὸν αἱ ἄτακται ὀφρῦς συμπυκνοῦνται καὶ γίνονται καλλίτεραι.

Εἰς διάστημα πέντε ἢ ἓξ ἑβδομάδων πρέπει νὰ κείρωμεν τὰς βλεφαρίδας μὲ ψαλίδα διὰ νὰ γίνωνται μικρότεραι καὶ κυρτώτεραι.

Dr. T. D. (ὑγιεινολόγος)

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΥΠΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ὡραίαν τῶν Ἀπόκρεω μαθητικὴν ἑορτήν, διασκεδαστικωτάτην καὶ πολὺ καλλιτεχνικὴν ἦγε τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς τὸ Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν.

Αἱ μαθήτριαι μετὰ πολλῆς τέχνης ἐξετέλεσαν ὡραῖον πρωτότυπον μελοδραμάτιον, μελοποιηθὲν ἐπίτηδες χάριν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν συνθέσεών του μουσικοδιδασκάλου κ. Πολυκράτους.

Ἡ ὑπόθεσις ἁπλουστάτη, ἀλλὰ πολὺ εἰδυλλιακή. Ἡ Μάρω, ὡραία βλαχοπούλα χάνει τὸ ἀρνάκι της καὶ φοβεῖται τὴν μητέρα της νὰ ἐπιστρέψῃ. Περιπλανᾶται λοιπὸν εἰς τὰ βουνά, ἐνῷ ἡ μήτηρ της κλαίει διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τέκνου της. Αἱ συγχωριανοὶ ἐν χορῷ παρηγοροῦν τὴν μητέρα, ὅτε ἐπὶ τέλους πλουσία χωρικὴ χαρίζει ἓν ἀρνάκι εἰς τὴν Μάρω, ἡ ὁποία οὕτω ἀποφασίζει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μητέρα της. Καὶ ἀπὸ κοινοῦ πάλιν ὅλαι εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν.

Καὶ τὰ ἄσματα καὶ ἡ ὑπόκρισις καὶ ἡ μουσικὴ ὅλα ὡραῖα, ὅλα Ἑλληνικά, ὅλα γραφικώτατα. Αἱ εἰκόνες ἐν γένει ἐπιτυχέστατα. Τὸ μελοδραμάτιον διεδέχθησαν μοκσικαὶ ἐκτελέσεις καὶ μετ' αὐτὰς χορὸς τῶν μαθητριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον μεταμφιεσθῇ καὶ αἱ ὁποῖαι ἔπλεξαν τὸ γαϊτανάκι των μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ ζωηρότητα. Ἐν γένει ἡ ἑσπερὶς διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, ὑπὸ τὴν ἀκάματον ἐν πᾶσι καὶ στοργικὴν ἐποπτείαν τῆς λογίας διευθυντρίας κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ἀμερικῇ. Κατὰ στατιστικὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν εὑρίσκονται ἐν Ἀμερικῇ πλέον τῶν 2,000 γυναικῶν ἰατρῶν. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 150 εἶναι τῆς ὁμοιοπαθητικῆς· 70 χειροῦργοι ἢ ἰατροὶ νοσοκομείων, 95 καθηγήτριαι ἐν ταῖς ἰατρικαῖς σχολαῖς· 610 γυνακολόγοι· 70 φρενολόγοι· 65 ὀρθοπεδικαὶ χειροῦργοι· 40 ὀφθαλμίατροι· 30 ἠλεκτροθεραπεύτριαι.

Ὁ Καναδᾶς δὲν κατέχει ἢ μίαν σχολὴν ἰατρικὴν προωρισμένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀγωγὴν τῶν γυναικῶν. Ἀλλ' αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέχουσι δέκα, μία τῶν ὁποίων εἶναι ὁμοιοπαθητική.

Ἡ γηραιὰ Εὐρώπη καθυστερεῖ πολύ....

— Ἡ κ. Λεράκ ἧς τὰ μεγάλα ταξείδια εἰς Ἀφρικὴν καὶ Ἀσίαν ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν πάντων, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ περατώσῃ ἓν ὅπερ ἐπεχείρησε εἰς τὰς Ἰνδίας, πρό τινων μηνῶν. Μετὰ μακρὰν διαμονὴν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Κασχιμίρης καὶ κινδυνώδεις ἀναβάσεις εἰς τὰ Ἰμαλαΐα ἔφασε πρὸ ὀλίγου εἰς Βομβάην, ὁπόθεν θ' ἐπιβιβασθῇ διὰ Γαλλίαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Μ. **Μαντούδιον**. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. Θὰ φροντίσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, λαμβάνουσαι σχετικὰς πληροφορίας. — Κὰν Ε. Θ. **Ieni Gaghra**, Κον Μ. Τσ. **Ἰσμαΐλιαν**. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ ποθυμίαν πρὸς διάθεσιν ἀποσταλέντων ἡμερολογίων. Γράφομεν.—Δα Εὐ. Τζ **Κ)πολιν**. Ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ· ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διατί ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ μόνον τοῦ ὀνόματός σας στοιχεῖα. Ὅταν λέγῃ τις ἀληθείας δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κρύπτεται. — Κον Μ. Μ. Μπ **Κουτούρ**. Κατὰ τὰ βιβλία μας πέρυσιν ἐπιστώθη ἡ μερίς σας μὲ τὸ 91 καὶ 92. Διὰ τοῦτο σᾶς ἐγράφομεν περὶ 93 καὶ 94. Εἶναι δύσκολον νὰ στείλωμεν ἀπόδειξιν ἐξο-

1 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ** 1

ΠΡΩΤΗ Η ΜΕΓΑΛΗ

— Δὲν ἐντρέπεσαι Σέρτη; Αὐτὸ εἶνε κακεντρέχειά σου.

— Ἀνόητος ὅπου εἶσαι καϋμένη Κόννη, ἦτο ἡ ἀπάντησις, συνοδευομένη ἀπὸ φαιδρόν, εὔηχον γέλωτα· ἀφοῦ δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ, διατί νὰ τὸ πράξω;

— Ἐπειδὴ ὁ ταλαίπωρος ὁ Λὼνς χάνεται διὰ τὴν ἀγάπην σου, καὶ σοῦ εἶπε...

— Ταῦτα, διέκοψεν ἡ ἄλλη·

«Ὅτι γιὰ τὴν ἀγάπη μου νὰ ἀποθάνῃ θέλει
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπ' ἀπόθανε, γιὰ ἄνδρα δὲν μὲ μέλλει».

— Τὸ ὁποῖον, προσέθηκεν ἡ Κόννη, εἶνε ἀληθές, μέ τινα τροποποίησιν, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ διὰ τὸ ψεῦδος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ψεῦδος, φιλτάτη μου, διότι δὲν ἀπήντησα εἰσέτι ἄνθρωπον δι' ὃν ὁ σφυγμός μου νὰ πάλλῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ταχύτερον ἢ βραδύτερον· βεβαίως δέ, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, ἁπλῶς διὰ νὰ εἶμαι ἔγγαμος. Ὄχι Κόννη, μόνον οἱ τρελλοὶ εἰσορμῶσιν ἐκεῖ ἔνθα οἱ ἄγγελοι δειλιῶσι νὰ πατήσωσι, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, θ' ἀκολουθήσω τὸ καλὸν παράδειγμα τῶν ἀγγέλων.

— Δι' ὅλα ταῦτα παίει ἡ Ἀνωτέρα Ἀνατροφή, ἦν ἔλαβες, ἐγόγγυσεν ἡ ἀδελφή· ὑποθέτω ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶσαι πάντη ἀνάλγητος ἐντὸς αἰθουσῶν ἀνατομίας, μελετῶσα ἐπί τινος δυστυχοῦς, σφαδάζοντος, ἀνατεμνομένου ζώου.

Ὄχι ποσῶς. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ Γυνὴ ἀνακτῶσα τὰ Δικαιώματά της, θὰ καθίστατο ἀπάνθρωπος. Ἡ κτηνώδης σκληρότης, καὶ ἡ ὠμότης τοῦ ἀγρίου, δὲν ἀπαντῶνται μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας· ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες ἂν γευθῶσι τὸ αἷμα, καθίστανται χείρονες τῶν ἀνδρῶν. Μάστυς ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

— Μὴ μὲ ζαλίζῃς μὲ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, διέκοψεν ἀποτόμως ἡ Κόννη, ἐκ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ κατασκευασθείσης πλεκτῆς αἰώρας, ἐν ᾗ ἐταλαντεύετο ὑπὸ δύο ἀψιδωτὰς ἀργυροειδεῖς σημύδας. Ἐγὼ σκέπτομαι περὶ τοῦ συνοικεσίου σου.

— Ἡ μᾶλλον περὶ τοῦ ἰδικοῦ σου, Κόννη· εἶπεν ἡ ἀδελφή της, ζωηρά, ὑψηλή, εὐφυής, εὐειδὴς νεᾶνις εἰκοσιδύο ἐτῶν, παρατηροῦσα αὐτὴν λοξῶς μὲ σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς.

— Αἴ καλά, μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; χάρις εἰς τὴν μωρὰν ἰδιοτροπίαν τῆς θείας Γρεύ.

Ἐκάθηντο ἀμφότεραι κατὰ τὴν δροσερὰν ταύτην, θερινὴν πρωΐαν, ἐντὸς τοῦ προσηρτημένου σκιεροῦ κήπου τῆς πεπαλαιωμένης καὶ ὑπ' ἀνερπόντων φυτῶν κεκαλυμμένης κατοικίας τοῦ ἐφημερίου τῆς Πενσλέυ, πατρός των, καὶ μόνου ἐπιζῶντος τῶν γονέων των, τοῦ αἰδεσίμου Ἰακώβου Μέλμωθ.

Ἡ Κόννη τρία σχεδὸν ἔτη νεωτέρα, ἦτο μικρόσωμος, ξανθή, χαρίεσσα, ἀγαπῶσα τὴν ζωήν, τὸ φλερτάρισμα, καὶ τὸ λᾶν-τέννις. Ὁ αἰδέσιμος Ἰάκωβος Μέλμωθ, ἦτο σχεδὸν τόσον πτωχός, ὅσον παροιμιώδης ἐφημέριος· ἕνεκα τούτου, καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα τὴν σπουδήν, ἐπεχείρησεν ὁ ἴδιος τὴν ἀνατροφὴν τῆς πρωτοτόκου θυγατρός του, ἐνῷ μία ἀδελφή του ἀνέθρεψε βραδύτερον τὴν Κόννην· τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ἡ Σέρτη, ἐκμαθοῦσα τὴν Λατινικήν, τὴν Ἑλληνικήν, καὶ τὴν ἄλγεβραν, ἐμυήθη οὕτω εἰς ἀνωτέρας σπουδὰς καὶ ἀπεράσισε τῇ πλήρει ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ πατρός της, νὰ χαράξῃ δι' ἑαυτὴν θέσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

— Ἔχω κατὰ νοῦν, πάτερ μου, εἶπε, νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν κόσμον κερδίζουσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ τότε θέλετε δυνηθῆ νὰ πράξητέ τι πλέον ὑπὲρ τῆς Κόννης, ἥτις εἶνε κατάλληλος μόνον διὰ τὸν ἔγγαμον βίον.

Ἀλλὰ οὐδὲ τῆς ἀγάπης ὁ ροῦς δὲν ῥέει λεῖος. Ἐξ μῆνας βραδύτερον, ἡ θεία Γρεύ, ἔρριψε πρόσκομμα εἰς αὐτὸ τὸ ἥσυχον ρεῦμα, ἢ τὰ σχέδια ταῦτα,— εἰς ἃ ἡ Κόννη οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχε παρεμβάλει ἐναντίωσιν,—γνωστοποιήσασα τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης της. Ἡ γηραιὰ κυρία εἶχε δείξει τὴν ὑπὲρ τοῦ γάμου ἐκτίμησίν της ὑπανδρευομένη τρίς, καὶ ὁπωσοῦν καλῶς ἑκάστην φοράν, ὥστε εἶχεν ἤδη ἀρκετὰ καλὸν ἴδιον εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον ὡς ἀνήγγειλεν, ἐμελλε νὰ διανείμῃ ἐξίσου μεταξὺ τῶν δύο ἀνεψιῶν της, ὑπὸ τὸν ὅρον, νὰ ὑπανδρευθῶσι μὲ τὴν συγκατάθεσίν της.

— Δὲν εἶμαι αὐθαίρετος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου, προσέθηκεν, ἐπεθύμουν μόνον νὰ βάλω καὶ ἐγὼ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Τὸν δάκτυλον; ἀνεφώνησε βραδύτερον ἡ Κόννη, ἐκείνη, ἐννοεῖ ὁλόκληρον τὴν χεῖρα.

Ἡ θεία Γρεύ ἦτο λίαν ἐναντία εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Σέρτης, διότι ἦτο ἥσυχος καὶ ἐγωϊστικός χαρακτήρ, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀδιαφοροῦσι διὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἐνόσῳ εὑρίσκονται θερμῶς καὶ ἀναπαυτικῶς πλησίον τῆς ἑστίας των· ἔνθα ἔτρεφε καὶ ὑπέθαλπε τὰς ἰδιοτροπίας της, ἕως ὅτου καθίσταντο ὅσον

φλητικὴν εἰς οἷον δήποτε ταχυδρομεῖον, διότι δὲν ὑπάρχει σύμβασις. Στείλατε λοιπὸν ὡς σᾶς ἐγράφομεν καὶ θέλετε λάβει διὰ τοῦ ἑπομένου ταχυδρομείου τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις.—Καν Δ. Μ. **Σάντα.** 8 φρ. ἐλήφθησαν. Ἀποδείξις ἀποστέλλεται. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Ε. Β. **Ρουτσούκιον.** Ἡ Δ. Τρ. δὲν μᾶς εἶχεν ἀποστείλει τακτικὸν κατάλογον καὶ ὑπελογίζομεν ὅτι τὰ ἀποσταλέντα προήρχοντο ἐκ τῆς πόλεώς της. Θέλομεν συνενοηθῆ μαζύ της. Ἐκδοθέντα φύλλα Οἰκιακῆς ἀποστέλλομεν.—Καν Σ. Στ. **Βχτούμ.** Λυπούμεθα διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας.—Καν Μ. Ρ. **Ροστόβ** Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον ἐνέργειαν. — Καν Οἰ. Μ. Κ. **Δῆμνον.** Φρ. χρ. 18 ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας. — Καν Ἐ. Μ. **Μασσαλίαν.** Ἀλλ' ἐὰν ἐγίνετο καθημερινῆ ἔπρεπε νὰ αὐξήση πολὺ ἡ συνδρομή. Καὶ ἀφοῦ τόσα ὑποφέρομεν διὰ νὰ εἰσπράξωμεν τὸ εὐτελὲς αὐτὸ ποσόν, τότε τί θὰ ἐγίνετο.—Καν Σ. Γ. Σ. **Δῆμνον.** Φρ 18 ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Καν Εὐ. Ν. Π. **Βουκουρέστιον.** Μόνον τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρξαμένου ἔτους.—Δα Εὐ. Τρ. **Βάρναν.** Ὄχι. Ἡ τιμὴ πρέπει νὰ μένη πάντοτε ἡ αὐτή.—Δα Ἀγγ. Λ. **Πὸρτ-Σαΐδ.** Ἀναμένομεν εἰδήσεις σας. — Καν Ι.Μ. **Δηξούριον.** Συνδρομὴ σας ἐλήφθη· τὸ φύλλον σᾶς ἀπεστάλη 25 λεπτ. εἰς τὴν διάθεσίν σας.—Δα Δ. Σ. **Manchester.** Σᾶς στέλλομεν τὴν ζητηθεῖσαν «Διάπλασιν», ὡς καὶ τὸ ἡμερολόγιον τῆς δος Λεσβίου. Τὸ τελευταῖον στοιχίζει ἓν χρ. φρ. Τὸ πρῶτον 4.50 δρ. πλὴν τῶν ταχυδρομικῶν. Τὸ χειρόγραφόν σας δὲν ἐξητάσθη εἰσέτι —Κον Δ. Δ. **Gara Munteni.** Φρ. χρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Κον Ι. Δ. Σδ. **Πύργον.** Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 320 ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γνωρίσατέ μας παρακαλῶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀπουσιαζουσῶν συνδρομητριῶν. Γράφομεν. — Κον Γ. Οἰ. **Κυδωνίας.** Φρ. 100 καὶ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐγράψαμεν. — Καν Μ. Β. **Κ)πολιν.** Ἐὰν ἐγκριθῆ θὰ δημοσιευθῆ εὐχαρίστως.—Κον Δ. Μπ. **Γαλάζιον.** Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Μὴ δέχεσθε ἀκόμη προπληρωμὰς διὰ τὸ Βον ἔτος τῆς Οἰκιακῆς.—Καν Β Δρ. **Κ)πολιν.** Δὲν δυνάμεθα νὰ γράψωμεν καὶ εἰς Κέρκυραν. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ φροντίσητε περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους σας. — Κον Μ Μ. **Λαμίαν.** Δρ. 7 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Σ. Π. **Ναύπλιον.** Εὐχαριστῶ διὰ τοὺς καλούς σας λόγους. Τώρα λαμβάνετε; — Καν Μ. Η. **Γαλαξείδιον.** Δρ. 8 ἐλήφθησαν. 4 ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Α. Κ. **Ἀδριανούπολιν.** Ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου. Ἐλπίζω ὅτι ἐλήφθησαν. Γράφομεν. — Καν Χρ. Ι. **Χαλκίδα.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' ὡραῖά σας αἰσθήματα.—Κον Δ Κ·**Κυλίνδρειαν.** Ἐλήφθησαν διὰ λ)σμὸν σας. δρ.χρ.24. Ἤτοι φρ.χρ. 14. Ὑπολείπονται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν 92,93 καὶ 94. ἔτεια 10 φρ χρ.—Καν Κ.Γ.Φ.**Φωκάτα.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Ὁ ζητούμενος ἀριθ.θὰ σταλῆ ὅταν ἀνατυπωθῆ.—Κον Ι. Δ.**Ζαγοράν.** Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Χ.Ν.Τσ.**Λύλῶνα** Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν·—Καν Αἰ. Μ. Ἀθήνας. Βιβλία δεκαεπταέτις δύναται νὰ εἰσέλθη εἰς τὸν κόσμον· Εἶναι πολὺ ἐγωϊστριαι αἱ μητέρες,αἱ ὁποῖαι κρατοῦν κλεισμένας τὰς θυγατέρας των μέχρι τοῦ 20οῦ ἔτους.—Καν Π. Π **Κατούνην.** Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Χρήματα ἐλήφθησαν.—Καν Α. Π. **Βόλον.** Ἐλάβετε ἀπσταλὲν ἡμερολόγιον; Δα Σ. Κ Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας. Ἐλήφθησαν.—Δα Εὐ. Τζ. **Κ)πολιν.** Καὶ ἡ ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Καὶ τὰ φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν.—Δα Τ. Κ. **Μεσολόγγιον.** Ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὑποστῆτε σεῖς τὴν ζημίαν τῶν ἀπολεσθέντων.Λοιπὸν αἱ 14 δρ. εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ θὰ τὰς συμψηφίσωμεν εἰς νέον λ)σμόν. Πολλὴν καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τόσην ἀβρότητα καὶ συμπαθεῖς ἐκδηλώσεις.—Δα Μ·**Τ.Σμύρνην.** Λυποῦμαι διὰ τὸ τυπογραφικὸν παρόραμα, ἀλλὰ φοβοῦμαι,ὅτι κατὰ λάθος οὕτω εἶχε τὸ χειρόγραφον.Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Β. Π Δ **Ἰθάκην.** Ζητούμενα ἀπεστάλησαν. —Κον. Ν. Κ. **Καβάλλαν.** Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Φ· Ν. Ζ **Χίον.** Καὶ τῶν ἰδικῶν σας ἐλήφθη ἀντίτιμον. Πολὺ καλὴ καὶ ὑποχρεωτική.—Καν Α. Γ. Π.**Βασιλικώφ** Ρουβλ. 5 ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. —Δα Κ.**Χίον.** Βρέχετε τὸ ροῦζι καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ σκάση εἰς γλίαρὸν νερὸν ἐπί τινα καιρόν.Ἔπειτα τὸ τρίβετε καλὰ μέσα εἰς τὸ ἴδιον νερὸν καὶ μὲ αὐτὸ πλύνεσθε. Ὡς πρὸς τὴν μαύρην γραμμὴν ἄγνοῶ ποίας φύσεως εἶναι.Ὅπως δήποτε ἂς τρίβεται τρὶς τῆς ἡμέρας μὲ ὀλίγον συμπυκνωμένον γιαουρτι. Εἰκοσιπεντάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας.—Καν Δ. Θ. **Κάιρον.** Ἐλήφθησαν.Ἐστάλησαν.—Κον Θ. Α. **Τραπεζοῦντα.** Φρ. χρ. 70 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Κον Α. Α **Ροστόβ.** Ἀντίτιμον ἡμερολογίων μετ' εὐγενοῦς ἐπιστολῆς ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν —Κον Σπ. Δ. **Τεργέστην.** Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Κ. Α. Κ. **Ἰσμαΐλ.** Ὑπάρχει λάθος. Γράφομεν. Κας κ. Σ. Α. **Πὸρτ-Σαΐτ,** Ε.Μ. **Λαμίαν,** Κ. Χρ. **Αἰκατερινοδάρ.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν.Εὐχαριστοῦμεν.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρὰ τὰ Χαυτεῖα, ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὸ γάλα εἶναι ἡ ἀληθὴς πανάκεια διὰ τὰ παιδιά, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας πάσης ἡλικίας. Ἀναιμικοί, καχεκτικοί, πάσχοντες ἀπὸ παθήσεις τοῦ λαιμοῦ, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων, νευρασθενικοὶ ἢ καὶ ἁπλῶς νευρικοί, ὅλοι θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των πρέπει νὰ πίνουν χάριν τῆς ὑγείας των τοὐλάχιστον ἡμίσειαν ὀκὰν γάλακτος τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ἵνα τὸ γάλα ὠφελῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀγνόν, ἀρωματικόν, ἄδολον, εὔγευστον Καὶ τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαυτεῖα Γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ **Βοιωτία** κείμενον δύναται νὰ προμηθεύσῃ.

Τὸ πρόβατά του καὶ αἱ ἀγελάδες του διαιτῶνται εἰς τὸν Ὑμηττόν. Διὰ τοῦτο τὸ γάλα του ἀποπνέει ὅλον τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαριοῦ καὶ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ μέλι του ἐπίσης τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς καὶ οἱ λουκουμάδες καὶ ἡ μπουγάτσα, ἣν εἰδικὸς τεχνίτης ἐκ Κων)πόλεως κατασκευάζει. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας.

οἷόν τε ἐπίμονοι. Μία δὲ τῶν ἰδιοτροπιῶν τούτων ἦτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῇ, «πρώτη ἡ μεγάλη». Ἴσως εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ ὠθήσῃ τὴν Σέρτην εἰς τὸν γάμον, ἀλλ' ἡ νεᾶνις οὖσα πολὺ εὐγενής, ὀρθοφρονοῦσα, καὶ ἀνεξάρτητος, ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνευ ἔρωτος· ὁ δὲ ἐρημέριος καίτοι ἐπιθυμῶν νὰ εἴχον ἄλλως τὰ πράγματα, συνεφώνει μετ' αὐτῆς. Σκληρὸν ὅμως, εἶχεν ἐπέλθει τὸ κτύπημα κατὰ τῆς Κόννης, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐρωτευθῇ, καὶ ἥτις ἦτο μάλιστα ἐρωτευμένη, ἀναγγείλασα δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν θείαν Γρεύ, ἤκουσε παρ' αὐτῆς:

— Πολὺ ἀξιότιμος νέος, ἀγάπη μου. Ὑποδοκιμάζω τὴν ἐκλογήν σου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου διά σέ, τὴν νεωτέραν νὰ νυμφευθῇς, ἐνόσῳ ἡ Σέρτη εἶνε ἄγαμος· Πρώτη ἡ μεγάλη, αὐτὸ εἶνε τὸ ρητόν μου.

— Τὸ ἐπρόφερε μάλιστα ρετόν, ἔλεγεν ἡ Κόννη, κακεντρεχὴς ἐξ ἀγαναακτήσεως.

Ὅπως καὶ ἂν τὸ ἐπρόφερεν, ἡ γηραιὰ κυρία ἐπέμενεν εἰς τοῦτο, ἀποφαινομένη ὅτι εἶχον καιρόν, ἐν ᾧ δύο ἔτη, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κόννης καὶ τοῦ Ρωβέρτου Οὐέστμπρούκ, θὰ ἦσαν πρὸς ὄφελος ἀμφοτέρων.

Τὰ ἀνωτέρω ἐξηγοῦσι τὴν συνδιάλεξιν τῶν δύο ἀδελφῶν κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην πρωΐαν ἐν τῷ κήπῳ, τοῦ ἐρημερίου. Σιγὴ ἠκολούθησε τὴν τῆς θείας Γρεύ μνείαν, καθ' ἣν ἡ Κόννη, μὲ τας χεῖρας συνημμένας ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἐθεώρει τὸν κυανοῦν οὐρανόν, διὰ μέσου τοῦ ἐκ φύλλων στεγάσματός της, δάκνουσα σκυθρωπῶς τὰ χείλη. ἐνῷ ὁ κάλαμος τῆς Σέρτης ἔτριζεν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ ἔγραφε, καθημένη πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ὅτι παρεδέχετο θέσιν εἴς τι λύκειον τοῦ Λονδίνου. Ἅπαξ ἢ δίς ἀπέβλεπε πρὸς τὴν ἀδελφήν της· καὶ ἐπὶ τέλους, μειδιῶσα, κατέθεσε τὸν κάλαμον ἀναφωνοῦσα.

— Ταλαίπωρος Κόννη μου· πόσον βαρέως δυστυχὴς φαίνεσαι· λάβε θάρρος ἀγαπητή μου, καὶ μὴν ἐλπίζῃς, ὅτι φροντίζουσα περὶ τῆς εὐτυχίας σου, θὰ λησμονήσω ἐντελῶς τὴν ἰδικήν μου· εἰπέ μοι θὰ ὑπανδρεύεσο τὸν Λώνς;

— Δὲν τὸν θέλω νὰ μοῦ τὸν χαρίζῃς.

— Τότε λοιπὸν μὴν ἐλπίζῃς νὰ τὸν λάβω ἐγώ σύζυγον, διότι δὲν θὰ ἠδυνάμην, καὶ οὐδεὶς ἄλλος μὲ θέλει· αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία τῆς θείας Γρεύ εἶνε φοβερὰ ἀνίατος, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ χρήματα εἶνε ἰδικά της, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι θέλῃ δι' αὐτῶν· πιστεύω δὲ ὅτι ἐὰν ὁ ἀνεψιός τοῦ κ. Γρεύ δὲν ἐπνίγετο, ἤθελον ἀφήσει ὅλα εἰς αὐτόν, διότιὡς λέγει ὁ πατήρ μας, οὐδένα ἐκ τῶν συζύγων της ἠγάπησεν ὅσον τὸν τελευταῖον.

— Ἐὰν δὲν ἐπνίγετο, θὰ ἠδυνάμην νὰ νυμφευθῶ τὸ Ρωβέρτον, ἄνευ τῆς συγταθέσεώς της.

— Ὄχι ἀκόμη, φιλτάτη μου· καὶ ἴσως ὄχι διὰ πολὺν καιρόν, διότι δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν σεῖς οἱ δύο τρελλοὶ νέοι, νὰ νυμφευθῆτε χωρὶς τίποτε, καὶ ὁ Ρωβέρτος δὲν ἔχει ἀρκετὰ πρὸς συντήρησίν σου· ἐνῷ ἀμέσως ἅμα νυμφευθῆτε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς θείας, θὰ σας δίδῃ ἑκατὸν πεντήκοντα λίρας κατ' ἔτος, τὸ ὁποῖον εἶνε κάτι τι, καὶ τότε τὸ εἰσόδημα τοῦ Ρωβέρτου καθίσταται ἀρκούντως εὐχάριστον.

— Πῶς συλλογίζονται οἱ μὴ ἐρωτευμένοι!

— Καὶ πῶς δὲν συλλογίζονται οἱ ἐρωτόληπτοι, ἀπήντησε γελῶσα ἡ Σέρτη, ἐνῷ ἔθετε τὴν ἐπιστολήν της ἐντὸς φακέλλου. Ἔχε ὑπομονήν, ἀγαπητή μου· φρονῶ, ὅτι ἡ θεία Γρεύ ἐπιμένει μόνον ὅπως δοκιμάσῃ· ὅταν δ' ἐννοήσῃ, ὅτι προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν, θέλει ὑποχωρήσει, θὰ τὸ ἴδῃς· καὶ θὰ καταστῇς ἡ εὐνοουμένη της, ἐγὼ δὲ θέλω ἐξορισθῆ εἰς τὴν Σιβηρίαν τῆς δυσμενείας της, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θέλει σοὶ δώσει καὶ τὸ μερίδιόν μου.

— Δὲν τὸ χρειάζομαι Σέρτη. Δὲν θὰ τὸ ἐλάμβανον· ἀνεφώνησεν ἡ Κόννη, σκιρτήσασα τόσον ζωηρῶς, ὥστε μικροῦ δεῖν ἀνετρέπετο ἀπὸ τῆς αἰώρας. Ἀλλά, ἀλλά, εἶνε σκληρόν. Ὁ Ρωβέρτος ἐπέτυχε θέσιν ἀνταποκριτοῦ τοῦ Λονδίνου εἰς Βιέννην, καὶ ἐὰν ἤμεθα νυμφευμένοι, θ' ἀνεχώρουν μετ' αὐτοῦ· ἐνῷ τώρα ἀναχωρεῖ μόνος. Δὲν θὰ ἴδωμεν ἀλ... ἀλλ... ἀλλήλους ἐπὶ μῆ.. μῆνας· ἴσως δὲ καὶ π.. π.. ποτέ· ἢ ἐκεῖνος θ' ἀποθάνῃ, ἢ ἐγώ· ὤ, ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ὁ.. ἀπ.. ἀποθαμμένη.

Ἡ διακεκομμένη φωνή, ἦτο πρόδρομος κατακλυσμοῦ τόσων διαπύρων καὶ ἀλγεινῶν δακρύων, ὥστε ἐνῷ ἡ Σέρτη παρετήρει τὴν μικρὰν ἀδελφήν της στηριζομένην ἐπί τινος σημάδας, καὶ ὀλολύζουσαν, οἱ ὀφθαλμοί της ὑγράνθησαν, καὶ ἡ καρδία της ἐπληρώθη μεγάλης στοργῆς διὰ τὴν Κόννην· ἦτο ἄδικον διὰ τὴν ταλαίπωρον νεανίδα, καὶ ἡ θεία ἦτο αὐθαίρετος γραῖα, ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἡ Σέρτη;

— Νὰ ἠδυνάμην νὰ εὕρω τρόπον, νὰ σὲ βοηθήσω, προσφιλής μου, ὦ νὰ ἠδυνάμην.

Ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ; ἐκεῖνο μόνον ὅπερ ἦν ἀδύνατον· τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησε διὰ τὴν νέαν ζωήν της, ὡς τὴν ἀπεκάλει· ἡ δὲ Κόννη σκυθρωπὴ καὶ τεθλιμμένη, ἔμεινε νὰ διευθύνῃ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της.

(Ἀκολουθεῖ)